

Családfák

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXVI. évfolyam, 31. szám, 2022. augusztus 5.

Anyám vőlegényét a szerb határon lőtték le az ötvenes években. Pontosabb lenne jugoszláv határt írni, és talán a lelövésről aprólékosabban is be lehetne számolni, de nem tudok. Kisgyerek voltam, anyám a konyhában tésztát gyúrt vagy levest főzött, és elmesélte, hogy a vőlegényét három évre behívták határőrnek, aztán - ha jól rémlik - a szerbek átlóttak a határon. Így. Vagy valahogy így. Arra emlékszem, hogy anyám nem szerette a szerbeket, mert a vőlegényét szerette. És akkor ez nyilván érthető. Arra is emlékszem, hogy én meg ezt a történetet nem szerettem. Illetve a történet vége nem volt ellenemre. Hogy lelőtték. S anyám kereshetett más vőlegényt, én pedig megszülehettem.

Létezésünk a világban véletlenek milliárdjain múlik. A klasszikus Woody Allen-film bevetésre váró spermiuma is vagy százmilliomod magával indul a versenyen, de célba csak egy juthat. Esetleg kettő. Három-négy? Olyankor ikrek lesznek, vagy ha mégsem, akkor „elvesztett” ikrek, s a Hellinger-féle családállítás szeánszain máris megalapozódik a közös tudás, megvan az okozat feltételezett oka. Generációkon átívelő elfojtódások, traumák.